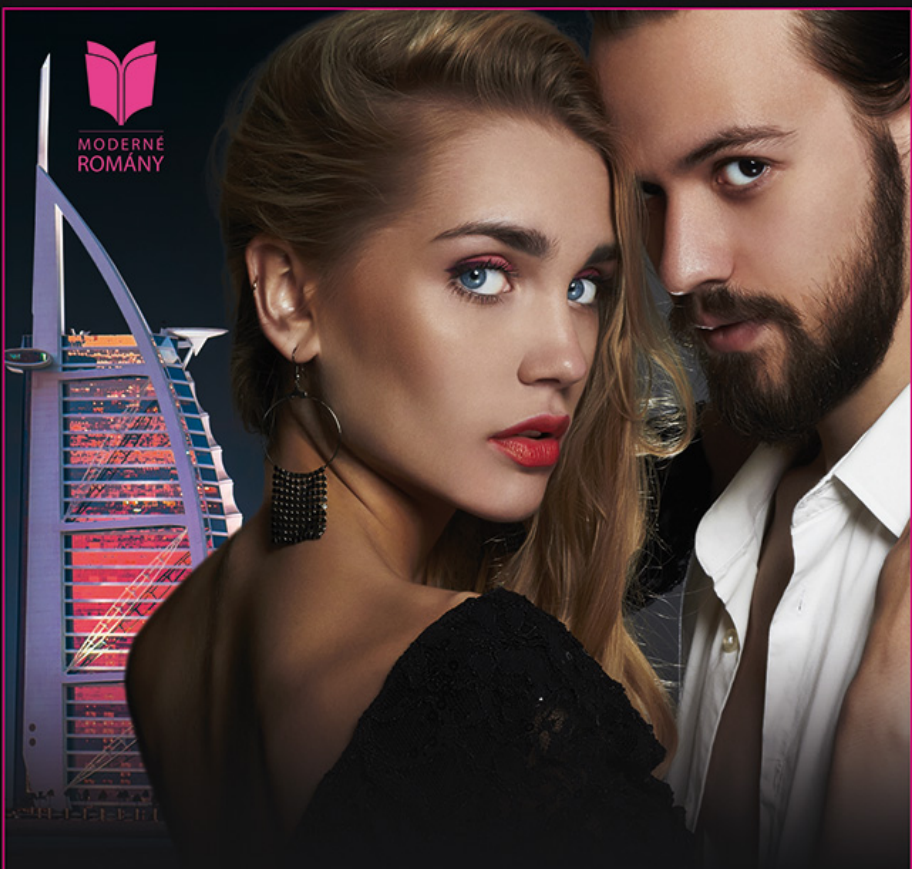

MODERNÉ
ROMÁNY

Katarína Harmatová

DOKONALÝ VZŤAH

Katarína Harmatová

DOKONALÝ VZŤA H

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 051 - 7

Katarína Harmatová

DOKONALÝ VZŤA H

*Venujem svojej sestre Lucii,
ktorá dala tejto knihe krídla.
Ďakujem, že si vo mňa verila.*

Kapitola 1

Do pristátia na medzinárodnom letisku v Dubaji ostávalo ešte niečo vyše troch hodín, a hoci som nemával pocity paniky či záchvaty strachu z lietania a výšok, dnes som bol od skorého rána nejaký nervózny a podráždený a vôbec som si to nevedel vysvetliť. Aj keď som sám seba presviedčal, že mi táto cesta prišla vhod, vôbec to napätie, ktoré ma obklopovalo, neznižovala.

Na jednej strane som to pripisoval stresu a vy-pätiu z posledných dní, ako aj nespočetným nociam strávených v kancelárii za písacím stolom, no na druhej strane mi v hlave blikala červená kontrolka, že niečo nebolo v poriadku, a musel som si priznať, že moja intuícia ma doteraz nikdy nesklamala.

Nesústredene som sa prehrabával v kope dokumentov, ktoré som mal otvorené v počítači, a už asi stý raz som si prechádzal zložku s osobnými poznámkami o veciach, ktoré bolo treba ešte nevyhnutne vyriešiť hneď po prilete.

„Pošli mi sem moju asistentku,“ poprosil som stewardku Becky, ktorá mi priniesla kávu, pretože som potreboval prebrať s Claire posledné detaily harmogramu našej pracovnej cesty.

Claire pracovala pre mňa už päť rokov. Nastúpila ako stážistka, ale vďaka usilovnosti a pracovitosti sa za krátky čas prekvapivo dobre vypracovala a zapísala. Jej organizovanosť, ctižiadosť a inteligencia mi skutočne uľahčovali život a v mnohých veciach som sa mohol na ňu absolútne spoľahnúť.

Bola neuveriteľne ambiciózna a na ceste za kariérou ju určite nič nezastaví. Ani na chvíľu som nezapochyboval o tom, že to raz dotiahne ďaleko a bude uvažovať aj o založení vlastnej firmy.

Jediné, čo mi na Claire prekážalo, bolo, ako sa na mňa snažila zakaždým zapôsobiť a dostať ma do postele. To mi už skutočne poriadne liezlo na nervy, a preto som sa jej občas usiloval vyhnúť. No musel som uznať, že svoju prácu robila na stodvadsať percent, a len preto som si ju stále držal pri tele.

„Ešte spí, pane,“ usmiala sa na mňa Becky od dverí mojej súkromnej kajuty, ktorú som používal zároveň ako spálňu a pracovňu.

„Čože?“ spýtal som sa prekvapene. „Nie je chorá?“ zadíval som sa na ňu so zamračeným výrazom na tvári. „O takomto čase už predsa vždy obsadzovala kúpeľňu.“

Becky sa na mňa zarazene zahľadela. „Claire tu predsa nie je. Je tu s vami nejaká...“ prerušila vetu a s roztraseným dychom mi pozrela priamo do očí. Evidentne bola v rozpakoch a najradšej by odtiaľto zutekala kadeľahšie. „Je tu nejaká ďalšia z vašich sekretárok,“ nepodarilo sa jej nakoniec vyvrátiť moje obavy.

Okamžite som sa vyrovnal v kresle. „Čože? Ako to, že Claire tu nie je?“ Cítil som, ako ma obliat studený pot. „Prečo mi to nikto nepovedal? Čo to má, dočerta, znamenať? Každý si tu robí, čo sa mu zachce?“ oboril som sa na Becky nie práve najprívetivejším tónom.

„Neviem, pane,“ zbledla ako stena a vyzerala zmätene. „Priviezli ju k lietadlu a... keď naložili jej batožinu, pustili sme ju dovnútra,“ vykoktala vylakane.

„A to ste len tak dovolili nastúpiť cudzej žene do lietadla?“ civel som na ňu vyjavene. „Bez toho, aby ste mi to oznámili?“

Prudko som vyletel z kresla, pričom sa mi podarilo rozliať kávu po stole, ale vôbec som tomu nevenoval pozornosť. Nahnevane som zakľal, až Becky prestrašene cúvla k dverám. Rýchlo som vyšiel z kajuty popri stevardke a smeroval do salóna, kde v jednom z kresiel skutočne spala neznáma dievčina.

Pri pohľade na ňu mi bolo hneď jasné, že toto individuum nemohla byť moja Claire, ktorá bola vždy uhladená a nosila elegantné kostýmy popredných značiek. Vlastne nikomu v takýchto handrách by som nedovolil pracovať pre mňa.

Zastal som tesne pri nej a dôkladne si ju prezrel. Mala na sebe široké alebo už dobre vyťahané tričko neidentifikovateľnej farby, úzke svetlomodré rifle a biele tenisky. Bledohnedé vlasy si stiahla do nebdalého drdola na temene hlavy a tých pár pramienkov, ktoré jej z neho vypadli, spočívali na jej tvári.

„Ako sa volá?“ obrátil som sa s otázkou na Becky, ktorá mlčky stála za mojím chrbtom.

„Neviem, pane, vôbec sa mi nepredstavila,“ prehovorila a v jej hlase som postrehol strach.

„Kde má dokumenty?“ naliehal som na ňu.

„Nijaké nám nedala. Možno ich nájdete v taške,“ povedala a ukázala na kabelku pri nohách spiacej dievčiny.

Prikývol som a natiahol sa za taškou, aby som zistil, koho mám vlastne na palube. Nešlo to tak ľahko, ako som si predstavoval. Kabelka bola omnoho väčšia a ťažšia, než som si myslel, takže sa mi vyšmykla z ruky a dopadla na jej stehná. Aj keď som to nemal v pláne, podarilo sa mi slečnu zobudiť a teraz nechápavo hľadela na mňa rozšírenými zreničkami.

„Hej, to je moja taška!“ skríkla, keď jej došlo, čo som mal v pláne urobiť. „Chceli ste ma okradnúť?!“

Schmatla ma za zápästie silou, ktorá mi vyrazila dych, a vyskočila z kresla.

„Prečo by som to robil?“ premeral som si ju povýšenecky a vytrhol si ruku z jej zovretia, pričom som si jemne počúchal zápästie.

„Pretože ste mi brali tašku,“ šplechla mi ľadovým hlasom do tváre.

„Len som mienil zistiť, kto si,“ prehovoril som už miernejším tónom, pretože mala pravdu. Celé to muselo vyzerat' čudne, ale teraz som to nechcel riešiť. Mal som pred sebou väčší problém, ktorým bola ona.

„Nerobte zo mňa blázna!“ vykrikla zúrivo. „Prečo by už len vás malo trápiť, kto som?“ zasmiala sa sucho.

„Uvedomuješ si, kde sa nachádzaš?“ spýtal som sa jej a aj mne znel môj hlas dosť mrazivo.

„V lietadle?“ pokrčila čelom, akoby nemohla uveriť, že som sa jej spýtal práve na toto. Na hlúpu otázku hlúpa odpoveď.

„V mojom lietadle,“ podotkol som jedovato a prekrižil si ruky na hrudi, pretože mi s ňou už pomaly, ale isto dochádzala trpezlivosť. Nielenže vyzerala, ale aj pôsobila ako obyčajná sedliacka, ktorá nemala v sebe ani štipku slušnosti. *Už len toto mi chýbalo ku šťastiu!* preblesklo mi hlavou, v ktorej sa ohlásila prudká bolesť.

Na dievčininej tvári sa zračilo prekvapenie i nedôvera. Vyjavene sa poobzerala okolo seba a takisto

hodila pohľad aj von oknom. Keď sa opäť obrátila ku mne, bola o niečo bledšia ako predtým.

„Božemôj, už je vidno. Musí byť nový deň!“ zvyškla vystrašene a začala sa prehrabávať vo svojej obrovskej taške, z ktorej nakoniec vytiahla iPhone.

Keď som zistil, že sa ani neunúvala vypnúť ho počas štartu, znechutene som zvrátil obočie, ale nateraz som to nechal bez komentára. Už aj tak pôsobila dosť stratene a komicky.

„Už ti to došlo?“ zagúľal som očami.

„Mala som letieť do Stuttgartu,“ povedala už so značnou panikou v hlase. Evidentne jej došlo, že tu sa už skončila všetka zábava. „Kde sme? Kam letíme?“ chrlila zo seba jednu otázku za druhou, až som mal pocit, že sa každú chvíľu psychicky zrúti.

Pozrel som na ňu s obavou v očiach, pretože sa mi zdalo, že s ňou zrazu nebolo nič v poriadku. Prisámbohu by ma už asi trafil šľak, ak by ju zdrapila do pazúrov mŕtvica alebo srdcový infarkt. Stále krútila hlavou, pozerala sa cez okrúhle okienko von a niečo nezrozumiteľné si pritom potichu mrmlala popod nos.

„O dve hodiny pristaneme v Dubaji,“ poznamenal som sucho.

„V Dubaji,“ zopakovala po mne a vystrúhala grimasu. „To nebolo smiešne.“

„Vari som sa smial?“ odfrkol som si pohrdavo.

Chvíľu si ma mlčky premeriavala, akoby potrebovala čas na strávenie tejto informácie.

„Ako sa dostanem teraz domov?“ zažmurkala a začali jej vyliezať oči z jamiek. Aspoňže sa nerozplakala.

Zaťal som zuby. Bol som nahnevaný, ale v tejto chvíli som nevedel posúdiť na koho viac. Či na seba, alebo na Becky, alebo na ňu. Na seba, že som na tú sopliacku tak vyletel a vystrašil ju, či na Becky, že si dovolila bez overenia pustiť na palubu cudziu osobu, alebo na ňu, že bola naozaj až taká tupá, drzá a nevychovaná husička.

„Som si stopercentne istý, že aj z Dubaja odlieta niečo do Európy,“ odvetil som, ale znelo to úsečne, pretože som nevedel skrývať hnev.

„Ha-ha-ha! Veľmi vtipné.“ Z očí jej sršala zlosť, ale jej pohľadu som sa nevyhýbal. „To viem aj ja. Lenže kedy?“

„Na tvojom mieste by som držal jazyk za zubami a nedovoľoval si takto vyskakovať,“ oboril som sa na ňu a nespúšťal z nej oči, pretože ešte stále sa nesprávala normálne. Oči mala síce stále ako dva taniere, ale jej hlas už aspoň neznel tak priškrtené. „Tiež nie som nadšený, že si tu,“ vyriekol som ostrým tónom. „Čo tu vôbec robíš? A ako si sa vlastne dostala do lietadla?“

Kurva! Nemohol som uveriť, že mám na palube čierneho pasažiera. Ako sa mohlo toto stať?

„Netuším. Mala som letieť do Stuttgartu, nie do sprostého Dubaja,“ trvala na svojom a pozrela na mňa varovným a zároveň vystrašeným pohľadom.

„A je to hádam moja vina? Vôbec ti nedošlo, že si si sadla do nesprávneho lietadla?“ pozrel som na ňu nechápavo.

„Nie, nedošlo. Bola som unavená a bolo už tma,“ obhajovala sa.

„A zrejme zhúlená,“ zavrčal som. Je toto možné? Stále som nemohol pochopiť, ako mohla nastúpiť do môjho lietadla.

„Ja nehúlim,“ prepichla ma ľadovým pohľadom. „To vôbec nie je smiešne.“ Ešte raz sa poobzerala okolo seba, ale boli sme tu len my dvaja. Žiadni iní cestujúci. Dokonca aj Becky sa nenápadne vytratila a nechala nás, aby sme si to vyriešili sami.

Tak to máš teda pravdu. Toto vôbec nie je utipné. Bolo mi jasné, že z tohto ešte len budú obrovské problémy. Z pľúc mi unikol všetok vzduch a rezignovane som si zašiel rukou do vlasov.

„Musíte to otočiť,“ vrátil ma jej hlas do reality.

Kyslo som sa na ňu usmial. Ak si táto malá žubrienka myslela, že mi tu teraz začne rozkazovať, tak to sa poriadne zmýlila.

„Mám otočiť lietadlo len kvôli tebe?!“ skríkol som na ňu a mal som čo robiť, aby som sa ovládol. Nikdy som nemal sklony k násiliu, ale v tejto chvíli by som ňou najradšej zatriasol. „Mám v Dubaji neodkladné povinnosti, ktoré neodložím kvôli nejakej...“ pozrel som sa na ňu, ale vetu som radšej nedokončil.

„Len to dopovedzte,“ zvýšila hlas.

„...komplikácii,“ dodal som, aj keď popravde som mal na mysli iný výraz, ktorý sa na tento ani zďaleka nepodobal.

„Ja nie som komplikácia,“ hodila na mňa pohľad a oči sa jej nebezpečne zúžili. „Tiež sa potrebujem dostať domov.“

Vyjavene som na ňu zízal a nevedel, čo mám povedať. Lomcoval mnou hnev, pretože som nemal poňatia, čo si s ňou teraz počnem. Nielenže sa budem musieť zaobísť bez asistentky, ale ešte sa budem musieť postarať aj o toto šteňa. Hrud sa mi napínala od zlosti, ale nechcel som si ju pred ňou vyliat.

„A čo mám podľa teba teraz robiť?“ rozhodil som bezmocne rukami. „Mám ti azda požičať jeden zo záložných padákov, ak tu vôbec nejaký máme, a vyhodí ňa nad oceánom?“

„Robíte si zo mňa žarty?“ Podišla ku mne bližšie, takže som na krku ucítil jej teplý dych.

Cúvol som o dva kroky a snažil sa zhlboka dýchať, aby som udržal nervy na uzde.

„Asi by sme sa mali obaja trochu upokojiť. Určite sa nájde nejaké vhodné riešenie,“ ozval som sa zmierlivo a pokúšal sa zachovať rozvahu, aj keď som musel vyvinúť na to obrovské úsilie.

Zo srdca som neznášal neočakávané situácie ako táto. Bol som typ človeka, ktorý mal vždy všetko vopred naplánované a ktorému muselo všetko šliapať ako švajčiarske hodinky, a preto ma akékoľvek na-

rušenia, presne ako bola i táto situácia, nesmierne vytáčali.

Bol som si vedomý toho, že dostať ju domov nebude až také jednoduché. Po prvé, neboli sme už v Európe, kde by sa dalo posadiť ju na hociktorom inom letisku do druhého lietadla a poslať späť pod maminu sukňu, a po druhé, nemala vízum. A z toho ma veru zamrazilo v zátylku. Netúžil som behať po úradoch a ambasádach, aby som získal povolenie na jej pobyt, hoci len na pár hodín, a takisto som nemal v pláne strácať čas kvôli nejakej tupej hysterke, ktorá ani len nevie nastúpiť do správneho lietadla. *Kurva, kurva, kurva!*

Nebolo žiadnym tajomstvom, že som mal rád ženy, a preto som si teraz musel dávať obrovský pozor, aby mi táto fúria nezabezpečila titulné stránky vo všetkých bulvárnych časopisoch. *Trpezlivosť, chce to trpezlivosť.* Zaryl som prsty do dlaní a zhlboka sa nadýchol.

„Dobre,“ snažil som sa upokojiť nielen ju, ale hlavne seba, skôr ako by som úplne vybuchol, k čomu som nemal ďaleko.

„Ako sa voláš?“ spýtal som sa jej po chvíli.

„Mia Straussová.“

„Edwin,“ tiež som sa predstavil.

Zvedavo na mňa pozrela a neunikol mi úškrn na jej tvári. „To je meno alebo priezvisko?“ spýtala sa a jednoznačne to znelo posmešne.

„Prosím?“ opýtal som sa oveľa agresívnejším tónom, ako som zamýšľal, a v duchu si opäť zopakoval všetky dôvody, prečo neznášať ženy.

„Je... je to zvláštne meno, preto som sa len chcela uistiť, či to nie je náhodou priezvisko.“

„Edwin je moje pravé meno.“

„Používate aj falošné?“ položila otázku a v jej hlase som začul zvedavosť.

„Prečo by som mal používať falošné meno?“ prižmúril som oči a zažmurkal. *Čo to tu zrazu na mňa hrá?* Nevyzerala síce ako pomätená, ale asi to nemala v hlave celkom v poriadku. Táto baba bola šibnutá.

„Iba ste to nepochopili,“ prehovorila kajúcne.

Logika mi navrávala, že by som si mal držať od nej poriadny odstup, pretože by mi dokázala ešte riadne osladiť život. Mal som čo robiť, aby som ju zasa neuzemnil.

Bol som pevne presvedčený, že aj ona si musela všimnúť, ako mi trhalo svalmi na tvári. Slovo rozčúlený bolo v porovnaní s tým, ako som sa cítil, slabé slovo. Bol som totálne vytočený.

Skôr ako by som sa na Miu vrhol a na mieste ju holými rukami zaškrtil, vnoril som sa do kresla, ktoré stálo cez uličku oproti nej. Frustrrovane som si prehrabol vlasy a usiloval sa prísť na nejaké východisko.

„Dobre,“ pozrel som sa na ňu a prehovoril miernejším tónom. „Chcem počuť všetko.“

„Čo všetko?“ zadávala sa na mňa nechápavo, akoby som vravel z cesty.

„Ver, že číslo tvojej podprsenky a tvojich topánok je mi skutočne ukradnuté.“ Pobavene som zdvihol obočie a so zatajeným dychom očakával tvrdé slová, ktoré sa určite každú chvíľu znesú na moju hlavu, ale Mia len mlčala a premeriavala si ma až príliš zelenými očami.

„To ma malo akože upokojiť?“ prehovorila nakoniec so štipkou sarkazmu v hlase.

Nahlas som si povzdychol. „Rád by som vedel, čo sa stalo na letisku.“ Do hlasu sa mi vkradol drsnejší tón.

„Nič zvláštne,“ mykla plec a takisto sa posadila. „Prišla som tam v plánovanom čase, a keďže mi chýbala letenka na druhý let, vybrala som sa na informácie, kde sa mi po dlhšom čase začala venovať jedna pani. Dala som jej potvrdenie o lete z e-mailu a ona sa pozrela do počítača. Niečo tam ťukala a prezerala, potom zdvihla telefón a s niekým volala. Chvíľu som tam stála a čakala na odpoveď, keď sa pri mne objavil nejaký ďalší zamestnanec letiska v krikľavooranžovej veste a oznámil mi, aby som ho nasledovala, že moje lietadlo je na dráhe, čakajú už iba mňa a budeme odlietať skôr. Viac som sa ho nepýtala a pobrala sa za ním.“

Pri vypočutí jej rozprávky som pokýval hlavou. „A nebolo ti to podozrivé?“

Chvíľu bola ticho. „Ani neviem,“ pozrela mi priamo do očí a tie jej iskrili od zlosti. „Prisahám, že som nebola zhúlená.“

Na jej poznámku som nezareagoval, ale v duchu som sa sám pre seba usmial. Zrejme uhádla moje myšlienky.

„Potešilo ma, že budem skôr doma. Bola som unavená a nevyspatá.“ Keďže som už nevydržal a musel sa usmiať, škaredo ma prepichla pohľadom, čo ma pobavilo ešte viac, ale moje správanie nekomentovala, iba pokračovala ďalej. „Skôr mi bolo divné, že som hneď nedostala dve letenky naraz ako vždy. Vraj poletím dvoma rôznymi spoločnosťami a pani, ktorá mala na starosti batožinu, povedala, že mi nemôže dať letenku na druhý let, ale mám si ju vypýtať po prilete do Brém.“

„A ten mladík ťa priviedol k môjmu lietadlu,“ doplnil som ju a prekrížil si ruky na hrudi.

„A čo teraz?“ pozrela na mňa s nádejou v očiach.

Dôležitá otázka. *To keby som vedel. No tak rozmýšľaj!* povzbudzoval som sám seba v duchu, čo iba zhoršilo tupú bolesť v hlave.

„Po prilete do Dubaja sa spojím so svojím právnikom a ten to dá do poriadku.“ Aspoň som v to dúfal.

„To bude až o dve hodiny,“ odsekla podráždene.

„Daj si pozor na jazyk,“ vybuchol som tiež. Nemal som viac chuť brať na ňu ohľad. „Ty mi tu rozkazovať nebudeš. Sme v lietadle, pre Kristove rany, ak ti

to stále nedochádza. Tu,“ rozhodil som rukami okolo seba, „internet ani telefón nefungujú. Toto nie je Air Force One.“

„No piloti určite majú vysielacčku alebo nejaké iné rádiové spojenie,“ nedala sa odbiť. „Veď sme v dvadsiatom prvom storočí! Už dávno predsa nežijeme medzi opicami.“

Zagúľal som očami. „Lenže rádiové spojenie so zemou bude tebe na hovno,“ osopil som sa na ňu a vstal z kresla. „Daj mi svoj pas,“ požiadaval som ju a natiahol k nej ruku.

„A načo vám bude?“ spýtala sa, pričom sa na mňa zamračila.

Čo je to za hlúpu otázku? Vrel vo mne oheň, ako keď vzbĺknu noviny, pod ktorými držíte bľiacu zápalku. Inokedy by som použil svoj šarm alebo aspoň úsmev, lenže celá táto situácia mi už išla riadne na nervy. Najviac ma však iritovala ona.

„Naozaj si až taká sprostá, aby ti to nedošlo aj samej?“ zastenal som tentoraz oveľa dôraznejšie. „Potrebuješ víza!“ To dievča mi dvíhalo krvný tlak čoraz vyššie.

„Nemôžem tomu uveriť,“ hlesla a pokrútila hlavou.

„Tak sa štipni,“ odsekol som odmerane.

Fľochla na mňa, čím vyjadrila nesúhlas s mojou netaktnou poznámkou.

Stál som len niekoľko krokov od nej, a tak som si ju mohol dôkladnejšie prezrieť. Mala útlu posta-

vu a ledva mi siahala po plecيا, no vôbec nebola vy-
chudnutá. Nenazval by som ju ani bacuľkou, lepší
výraz by bol asi dobre stavaná. Žiaden chlap by sa
nemusel obávať, že by ju rozdrvil v náručí.

Keď konečne našla cestovný pas a podávala mi
ho, škaredo na mňa zazrela, ale, chvalabohu, aj na-
ďalej mlčala. Vytrhol som jej doklad z ruky a bez je-
diného slova som sa pobral do svojej pracovne. Mal
som mizernú náladu a ani najmenšiu chuť baviť sa
s ňou ďalej.

Trochu ma mrzelo, že som si zlosť a nervozitu,
ktoré sa ma držali od rána, vylial práve na Mii a ne-
riešil celú záležitosť profesionálnejším spôsobom.
Určite som však nemal v pláne ospravedlniť sa jej,
keďže si z veľkej časti mohla za to sama. A nemal
som na mysli práve to, že nastúpila do zlého lietad-
la, pretože to sa môže stať každému, ale jej podreza-
ný a ostrý jazyk, ktorý ma vytáčal.

Moji zamestnanci mali predomnou rešpekt
a všetci ma poslúchali na slovo. Žiaden z nich by si
nedovolil komunikovať so mnou takýmto spôsobom.
Poznali ma a vedeli, že tým by definitívne prestrelili
a ich prítomnosť by bola vo firme nežiaduca. Na reš-
pekte a pravidlách slušnosti som si zakladal.

Popravde to bola prvá žena, ktorá sa bavila so
mnou takto otvorene a priamo. Bol som zvyknutý
skôr na odpovede typu áno, nie, možno, dobre... teda
jednoduché odpovede k veci, nie na more dvojzmy-
selných narážok a sprostých otázok či pripomienok.